

DUSZPASTERSKA RADA PARAFIALNA

Kodeks Prawa Kanonicznego (KPK) 536:

„1. Jeśli zadaniem biskupa diecezjalnego, po zasięgnięciu opinii Rady kapłańskiej, byłoby to pożyteczne, należy w każdej parafii ustanowić radę duszpasterską. Ma jej przewodniczyć proboszcz, a członkami powinni być wierni wraz z tymi, którzy z urzędu uczestniczą w trosce duszpasterskiej o parafię i pomagają w ożywianiu działalności pasterskiej

2. Rada duszpasterska posiada jedynie głos doradczy i kieruje się normami określonymi przez biskupa diecezjalnego”.

KPK 537:

„W każdej parafii powinna być rada do spraw ekonomicznych, która rządzi się nie tylko przepisami prawa powszechnego lecz także normami wydanymi przez biskupa diecezjalnego. Wierni dobrani zgodnie z tymi normami świadczą proboszczowi pomoc w administrowaniu dobrami parafialnymi, z zachowaniem przepisu kanonu 532”.

Adhortacja *Christifideles laici* n. 27

„Postulat soboru dotyczący wspólnego omawiania i rozwiązywania problemów duszpasterskich winien być odpowiednio i systematycznie realizowany poprzez coraz szersze, mocniejsze i zdecydowane dowartościowanie parafialnych rad duszpasterskich”.

II Polski Synod Plenarny,

„Synod przypomina, że Kodeks Prawa Kanonicznego zobowiązuje do tworzenia parafialnych rad ekonomicznych oraz zaleca tworzenie rad duszpasterskich. Istnienie tych rad było utrudnione w czasach komunizmu. Obecnie nic nie staje na przeszkodzie w ich powoływaniu i działaniu. Zaangażowani w radach katolicy świeccy mają przede wszystkim służyć swoją radą i doświadczeniem, unikając przy tym postaw roszczeniowych” (*Potrzeby i zadania nowej ewangelizacji na przełomie II i III Tysiąclecia Chrześcijaństwa*, n. 46)

„Uczestnictwo świeckich w misji królewskiej daje im możliwość współdziałania ze swymi pasterzami w służbie wspólnoty kościelnej przez pełnienie rozmaitych posług, stosownych do otrzymanych charyzmatów. W Kościele «wierni świeccy mogą współdziałać w wykonywaniu władzy, zgodnie z przepisami prawa». Dotyczy to ich obecności ... w radach duszpasterskich ... współpracy w radach ekonomicznych... (*Sól ziemi. Powołanie i posłannictwo świeckich*, n. 11).

„Należy powoływać rady duszpasterskie i ekonomiczne tam, gdzie ich brak, i umacniać istniejące. Świeccy winni być zaznajomieni z zasadami współpracy z duszpasterzami w tych gronach” (*Sól ziemi. Powołanie i posłannictwo świeckich*, n. 41).

Duszpasterski Synod Krakowski w dokumencie *Struktury Archidiecezji Krakowskiej*

wyraźnie nakazuje tworzenie rad duszpasterskich i katechetycznych (n. 61, por. n.17 i 62).

„61. We wszystkich parafiach archidiecezji należy obowiązkowo utworzyć duszpasterskie rady parafialne, złożone z księży, osób zakonnych i świeckich, według założeń ustalonych przez Synod w 1975 roku. Duszpasterze powinni dołożyć starań, by odpowiadały one nie tylko literze, ale przede wszystkim duchowi postanowień synodalnych”.

Instrukcja Kongregacji ds. Duchowieństwa *Nawrócenie duszpasterskie wspólnoty parafialnej w służbie misji ewangelizacyjnej Kościoła* (29.06.2020)

108. Obowiązujące ustawodawstwo kanoniczne[KPK 536] pozostawia biskupowi diecezjalnemu ocenę dotyczącą erylowania w parafiach Parafialnej rady duszpasterskiej, co jednak można zwykle uznać za szczególnie zalecane, jak przypomniał nam papież Franciszek: „Jakże konieczne są rady duszpasterskie! Biskup nie może prowadzić diecezji bez rad duszpasterskich. Proboszcz nie może prowadzić parafii bez rady duszpasterskiej”[Franciszek, Przemówienie w czasie spotkania z duchowieństwem, osobami życia konsekrowanego i członkami rad duszpasterskich, Asyż (4 października 2013)]...

109. Teologiczny sens Rady duszpasterskiej wpisany jest w konstytutywną rzeczywistość Kościoła, co znaczy, że jest on „Ciałem Chrystusa”, które rodzi „duchowość komunii”. We wspólnocie chrześcijańskiej, bowiem, różnorodność charyzmatów i posług, które wynikają z włączenia w Chrystusa i z daru Ducha Świętego, nigdy nie może zostać poddana uniformizacji, by stać się „jednością, obowiązkiem czynienia wszystkiego razem i wszystkiego w ten sam sposób, myśląc wszyscy zawsze tak samo”[tamże]. Przeciwnie, na mocy kapłaństwa chrzcielnego[por. KK 10] każdy wierny zostaje ustanowiony dla budowania całego Ciała, a jednocześnie cały Lud Boży, we wzajemnej współodpowiedzialności swoich członków, uczestniczy w misji Kościoła, to znaczy, rozeznaje w historii znaki obecności Boga i staje się świadkiem Jego Królestwa[Por. Kongregacja ds. Duchowieństwa, List okólny Omnes christifideles (25 stycznia 1973), 4 i 9].

110. Rada duszpasterska, daleka od bycia zwykłym organizmem biurokratycznym, uwydatnia zatem i urzeczywistnia sobą fundamentalne znaczenie Ludu Bożego jako podmiotu oraz aktywnego i ważnego uczestnika misji ewangelizacyjnej, ponieważ każdy wierny otrzymał dary Ducha Świętego poprzez chrzest i bierzmowanie: „Odrodzenie się do życia Bożego w chrzcie jest pierwszym krokiem; należy następnie postępować jak dzieci Boże, a więc upodabniać się do Chrystusa, który

działa w Kościele świętym, włączając się w Jego misję w świecie. To zapewnia namaszczenie Duchem Świętym: «bez Twojego technienia nie ma nic w człowieku» (por. Sekwencja uroczystości Zesłania Ducha Świętego). [...] Tak jak całe życie Jezusa było ożywiane przez Ducha, podobnie życiem Kościoła i każdego jego członka kieruje Duch» [Franciszek, Audicjencja Generalna (23 maja 2018)].

W świetle tej podstawowej wizji możemy przypomnieć słowa Pawła VI, zgodnie z którymi „zadaniem Rady duszpasterskiej jest studiowanie, badanie wszystkiego co dotyczy działalności duszpasterskiej, a zatem proponowanie praktycznych wniosków w celu promowania zgodności życia i działania Ludu Bożego z Ewangelią” [Paweł VI, List apostolski *Ecclesiae Sanctae* (6 sierpnia 1966), I, 16, § 1], mając świadomość, jak przypomniiał papież Franciszek, że celem tej Rady „nie będzie w pierwszym rzędzie organizacja kościelna, lecz realizacja misyjnego marzenia o dotarciu do wszystkich” [Ewangelii gaudium, 31].

111. Rada duszpasterska jest organem doradczym, który kieruje się normami ustanowionymi przez biskupa diecezjalnego, w celu określenia kryteriów jego składu, metod wyboru członków, celów i sposobu działania [por. KPK 536]. W każdym razie, aby nie wypaczyć natury tej Rady, dobrze jest unikać definiowania jej jako „zespołu” lub „ekipy”, to znaczy w kategoriach, które nie nadają się do prawidłowego określenia eklezjalnej i kanonicznej relacji między proboszczem a innymi wiernymi.

112. Zgodnie z odpowiednimi normami diecezjalnymi jest konieczne, aby Rada duszpasterska faktycznie reprezentowała wspólnotę, której wyrazem są wszyscy jej członkowie (kapłani, diakoni, osoby konsekrowane i świeccy). Stanowi ona szczególną przestrzeń, w której wierni mogą korzystać z przysługującego im prawa-obowiązku do wyrażania swojego zdania duszpasterzom, a także do podawania go do wiadomości innym wiernym w sprawach dotyczących dobra wspólnoty parafialnej [por. KPK 212, 3].

Główną funkcją Parafialnej rady duszpasterskiej jest zatem poszukiwanie i analizowanie praktycznych propozycji w odniesieniu do inicjatyw duszpasterskich i charytatywnych dotyczących parafii, zgodnie z programem diecezji.

113. Parafialna rada duszpasterska „posiada jedynie głos doradczy” [KPK 536, 2], w tym sensie, że jej propozycje muszą zostać zaakceptowane przez proboszcza, by mogły wejść w życie. Proboszcz powinien następnie poważnie rozważyć wskazania Rady duszpasterskiej, zwłaszcza jeśli zostaną one wyrażone jednomyślnie, na drodze wspólnego rozeznania.

Aby posługa Rady duszpasterskiej była skuteczna i owocna, należy unikać dwóch skrajności: z jednej strony, proboszcza, który ogranicza się jedynie do przedkładania Radzie duszpasterskiej decyzji już podjętych lub bez

należytego przekazania uprzedniej informacji, albo gdy zwołuje ją rzadko i jedynie pro forma; z drugiej strony, Rady, w której proboszcz jest tylko jednym z jej członków, de facto pozbawionym roli pasterza i przewodnika wspólnoty [Por. Kapłan, pasterz i przewodnik wspólnoty parafialnej, 26].

114. W końcu uważa się za właściwe, aby w miarę możliwości Rada duszpasterska składała się głównie z tych, którzy ponoszą rzeczywistą odpowiedzialność za życie duszpasterskie parafii, lub którzy są w niej konkretnie zaangażowani, aby zapobiec by spotkania przekształciły się w wymianę abstrakcyjnych idei, które nie uwzględniają prawdziwego życia wspólnoty, z jej bogactwem i problemami.

W Polsce podstawą prawną do tworzenia Duszpasterskich Rad Parafialnych są *Wytyczne w sprawie Parafialnych Rad Duszpasterskich*, wypracowane przez Komisję Episkopatu ds. Apostolstwa Świeckich już w 1975 r.¹

W Archidiecezji Krakowskiej pierwszy statut opublikowano w 1958 r. Statut Duszpasterskiej Rady Parafialnej tworzy biskup diecezjalny (w Krakowie 7. grudnia 1995 r. - Kard. F. Macharski wydał dekret zalecający tworzenie DRP)²

Racja powstania DRP

- teologiczna: realizacja Kościoła jako wspólnoty, dowartościowanie podmiotowości świeckich w Kościele
- praktyczna: skuteczniejsze działanie

Cele DRP:

- Uwagi ogólne:
 - Jest to rada - ma głos doradczy, a nie decyzyjny. Decyzje podejmuje proboszcz. Roztropność wskazuje jednak na liczenie się z głosem rady.
 - Duszpasterska - zajmuje się sprawami szeroko rozumianych zadań duszpasterskich parafii (odróżnić od rady ekonomicznej, która zajmuje się problemami ekonomicznymi parafii)
- współpraca duchownych i świeckich
- pobudzanie i rozwój inicjatywy apostolskiej w parafii
- koordynacja działań apostolskich
- wspomaganie duchowieństwa w pracy duszpasterskiej i katechetycznej
- wyrażanie opinii w sprawach parafii
- wskazywanie propozycji i wniosków dot. pracy parafialnej.

¹ Por. *Katolicyzm A-Z*, s.201.

² *Notificationes.e Curia Metropolitana Cracoviensi* (1995)10-12.

TPS – Duszpasterska rada parafialna

Jak tworzyć i kto należy do DRP

Ustala statut

zwykle trzy kategorie członków:

- z urzędu,
- z mianowania proboszcza
- z wyboru parafian
- proboszcz, wikariusze z urzędu
- katecheci zwykle wchodzi z urzędu, gdy jest ich więcej przedstawiciel
- dobrze gdy wejdą animatorzy poszczególnych parafialnych diakonii

Wybory do DRP ustalają się różne praktyki: np. z każdego rejonu przedstawiciel, wybory podczas kolędy bądź w wyznaczonej niedzielę

Kadencja DRP - ustala statut (najczęściej 3 lata)

Metoda pracy DRP:

- istotna sprawa:
 - * tworzenie wspólnoty wśród członków (rada „pra-wspólnotą”, załączkiem, wzorem dla innych wspólnot
 - * modlitwa i dzielenie słowem Bożym
 - * formacja duchowa członków, np. dzień skupienia, , rejonowe spotkanie członków Rad, pielgrzymka, lektura pogłębiająca, udział członków w diecezjalnym studium apostołstwa świeckich
- wcześniejsze zadanie problemu pod rozwagę
- program spotkania każdorazowo wcześniej rozesłany, realizacja kolejnych punktów
- możliwa praca w podzespołach, np. ds. katechizacji, liturgii
- protokół z posiedzenia rady (na następnym spotkaniu rozliczenie jego wykonania)

STATUT DUSZPASTERSKIEJ RADY PARAFIALNEJ ARCHIDIECEZJI KRAKOWSKIEJ

Notificationes.e Curia Metropolitana Cracoviensi nr 10-12/1995

1. Duszpasterska Rada Parafialna rozwija i pogłębia życie religijne parafii przez współpracę duchowieństwa i katolików świeckich.
2. Rada winna w miarę możliwości reprezentować całą parafię według wieku, zawodu, terenu.
3. Ilość członków Rady ma być dostosowana do wielkości parafii, nie powinna jednak przekraczać liczby 30 osób. Większość Rady z zasady mają stanowić świeccy.
4. W skład Rady wchodzi:
 - A. z urzędu:
 - a) w parafiach do dziesięciu tysięcy kapłani pracujący przy kościele parafialnym i osoby prowadzące katechezę w parafii, w przypadku parafii większych wybrani przez nich reprezentanci w liczbie pięciu osób, w tym dwóch kapłanów;
 - b) rektorzy kościołów i kaplic położonych na terenie parafii;
 - c) przedstawicielki zakonów żeńskich zatrudnione w duszpasterstwie na terenie parafii, wyznaczone przez przełożoną w porozumieniu z proboszczem. .
 - B. z nominacji proboszcza 1/3 składu Rady, po konsultacji z innymi duszpasterzami.
 - C. z wyborów dokonanych przez ogół parafian: połowa składu Rady.
5. Spotkania Rady odbywają się zasadniczo raz na kwartał, z wyjątkiem okresu wakacyjnego, w terminie wyznaczonym przez proboszcza. Przewodniczy im osobiście proboszcz lub wyznaczony przez niego zastępca.
6. Księga protokołów spotkań Rady podlega wizytacji dziekańskiej.

TPS – Duszpasterska rada parafialna

7. Spośród członków Rady można wybrać większością głosów kilka osób, do których będzie należało przygotowanie spotkań i projektowanie programu pracy. Każdy członek Rady może wnieść pod obrady temat, jaki uważa za godny dyskusji. W miarę potrzeby Rada może pracować w sekcjach.

8. Głos Rady ma charakter doradczy, a opinię swą Rada wyraża kolegiąlnie. Decyzję podejmuje proboszcz, biorąc pod uwagę normy prawa powszechnego i partykularnego oraz zdanie Rady i wszystkie okoliczności mające wpływ na celowość i skuteczność działania duszpasterskiego. Jeżeli w decyzji proboszcz odstępuje od zdania większości członków Rady, winien podać racje swego postępowania.

9. Rada jest instytucją stałą, ale kadencja jej członków trwa trzy lata, przy czym nowy proboszcz ma prawo zmienić skład Rady. Postępowanie członka Rady budzące publiczne zgorszenie, a także trzykrotna nieusprawiedliwiona nieobecność na spotkaniach Rady powoduje pozbawienie członkostwa po uprzedniej konsultacji z Radą. Istnieje możliwość powołania w razie potrzeby nowych członków Rady, zawsze jednak zgodnie z postanowieniem zawartym w punkcie 4 niniejszego statutu.

10. Proboszcz jest zobowiązany informować wspólnotę parafialną o zamierzonych spotkaniach Rady oraz o ich przebiegu i ustaleniach duszpasterskich.

+Franciszek kard. Macharski ks. Jan
Dyduch — Kanclerz

Kraków, 7 grudnia 1995 r.

Rady parafialne - czym są i jak działają?

KAI / pz 25.09.2013 18:00

<http://www.deon.pl/religia/kosciol-i-swiat/z-zycia-kosciola/art,15957,rady-parafialne-czym-sa-i-jak-dzialaja.html> (7.10.2015)

Dane dotyczące specyfiki i zadań parafialnych rad duszpasterskich, ich roli w parafii oraz oceny ich pracy - przynoszą materiały Instytutu Statystyki Kościoła Katolickiego (ISKK).

O życie codzienne parafialnej rzeczywistości w Polsce zapytano 41. członków rad duszpasterskich i 27 proboszczów z trzech różnych regionów naszego kraju. Autorzy kierują apel do duchownych, by nie bali się rad parafialnych, bowiem ich ogromnym walorem jest aktywizacja świeckich w życiu Kościoła.

Ponad 80 procent parafii

Od kilku lat rady duszpasterskie są stałym elementem w życiu parafii. Co więcej, ich liczba wzrosła w ciągu ostatnich pięciu lat - w 2008 było ich w 20 proc. parafii, obecnie - w 80. Tak nagły wzrost można tłumaczyć nie tylko wymogami, stawianymi przez biskupa diecezji - jest to być może wzrost świadomości, że świeckich należy mocniej angażować w życie wspólnoty parafialnej. Badania nie wykazują, że położenie parafii wpływa na powołanie rad - czy znajduje się w mieście lub na wsi, nie ma też wpływu fakt, czy proboszczem jest ksiądz diecezjalny czy zakonnik. Liczebność rad zależy jednak od diecezji - są diecezje, w których są niemal w każdej parafii - w tarnowskiej - 98,4 proc.; w opolskiej - 97,3 proc.; w lubelskiej - 97,1. Najmniej tego typu ciał doradczych jest w diecezjach łódzkiej, kieleckiej i radomskiej.

Eksperti i reprezentanci

Badania wykazały, że w parafiach funkcjonują dwa modele rad - ekspercka i reprezentatywna. Do eksperckich należą osoby, którzy do rady wchodzi z klucza zawodowego lub roli, jaką odgrywają w społeczeństwie. (...jesteśmy inżynierami, budowlańcami i tutaj jesteśmy takim ciałem doradczym, a spraw religijnych to nie dyskutujemy...")

Tego typu rada często ma charakter zadaniowy. Przeważnie powstaje z okazji budowy kościoła. ("Kiedy dostaliśmy zezwolenie na budowę kościoła (...) ta rada została bardzo mocno poszerzona, bo potrzeba było ludzi do działania"). Sprawy ekonomiczne, np. jak zdobywać pieniądze na budowę domu parafialnego, są wówczas w centrum zainteresowania takiego gremium. Często członkowie takich rad przekształcają się w swoistą "gwardię" proboszcza, czują się odpowiedzialni za inne dzieła - zorganizowanie procesji, troszczą się o inwestycje i budynki kościelne.

Z innego klucza powoływana jest rada reprezentatywna, co przeważnie dzieje się w dużych miastach. Jej członkami zostają liderzy wspólnot, działających przy parafii.

TPS – Duszpasterska rada parafialna

("...wszyscy organizatorzy życia parafialnego spotykali się na spotkaniach rady parafialnej"). W tym wypadku zawód i umiejętności są drugorzędne. Członkowie formowani są we wspólnotach, do których należą, a nie w obrębie rady.

Co to znaczy być radnym?

Ankieterzy pytali świeckich, czym dla nich jest zasiadanie w takim gremium? - Ich odpowiedzi świadczą o tym, że świeccy świadomi są, że ich zadaniem jest doradzanie i są świadomi swej skuteczności, widzą też mankamenty i zagrożenia - że może przerodzić się w jałowy klub dyskusyjny.

W małych społecznościach takie gremium, zdaniem jego członków, może przerodzić się w lokalny parlament, stać się "jak zarząd w spółce". Radni mają poczucie, że pomagają proboszczowi i troszczą się o interesy ogółu wiernych, a to daje im poczucie dumy i ważności odgrywanej roli. Znają historie wspólnoty, czują się gwarantami ciągłości ("Rada musi trwać, a księża się zmieniają").

Jak funkcjonują?

Ankiety pokazują, że świeccy współpracownicy proboszcza realizują sugestie i polecenia, płynące z Kurii Diecezjalnej, w wielu wypadkach na jej polecenie została powołana. Informują, że zebrania odbywają się regularnie, z głosowaniem, przeważnie sporządzane są protokoły. Wiąże się to z poczuciem odpowiedzialności za podjęte decyzje ("Człowiek jest czasami krytykowany przez parafian, coście tam uchwalili...")

Z badań można się też dowiedzieć, jak wygląda obieg informacji. Zebrania zwoływane są na wniosek księdza proboszcza, a termin podawany jest z ambony, umieszczany jest w gazecie parafialnej, rozsyłane są maile. Czasem zapada decyzja o tajności obrad, członkom należy żeby pewne rzeczy nie dostawały się na zewnątrz.

Problem formacji

Okazuje się, że członkowie rady nie korzystają ze stałej formacji. Rzecz jasna, członkowie ruchów korzystają z formacji w swoich wspólnotach, czasem organizuje się specjalne konferencje dla świeckich. Z okazji Roku Wiary odbywały się rekolekcje, jednak generalnie brakuje konferencji dotyczących roli świeckich w Kościele.

Integracja grupy też nie jest często spotykanym efektem działania rad, okazją do budowania wspólnoty stają się nieformalne spotkania - imieniny, grille, pielgrzymki.

Czemu się angażują?

Świeccy są świadomi dlaczego się angażują w rady duszpasterskie. Wśród wymienionych powodów podają ściśle duchowy ("...cieszę się, że jestem bliżej Boga i mogę być pomocna ludziom"). Ankietowani mają poczucie misji

("Poczułem się odpowiedzialny za parafię..."), wspominają o altruistycznej pomocy księdzu ("Nie można inaczej"). To umacnia ich poczucie wspólnoty. I nie ukrywają, że czerpią satysfakcję z faktu, że mogą coś pożytecznego zrobić. Badania wykazują, że w 2012 r. 40 proc. rad spotykało się raz na kwartał, 14,1 proc. dwa razy do roku, blisko 11 proc. co miesiąc, ponad 9 proc. raz na dwa miesiące. Ponad 5 proc. zebranie zwoływane jest, gdy jest taka potrzeba. Świeccy potrafią wskazać konkretne inicjatywy duszpasterskie, które zrealizowali - organizacje rekolekcji lub katechez. W większości rad relacje pomiędzy ich poszczególnymi członkami są raczej formalne, częściej zdarza się to w radach ekonomicznych. Ale są i takie, którym udaje się przekształcić we wspólnotę ("Czujemy tę więź duchową między sobą i więź z Kościołem, powiedziałbym, że dosyć mocną").

Radni oceniają proboszcza a proboszcz radnych

W ankietach pytano też, jak radni oceniają swojego przełożonego. Z ich odpowiedzi wyłania się pozytywny obraz ("Nasz proboszcz jest świetnym gospodarzem"). Widzą związek między jego cechami osobowymi i zarządzaniem - jeśli jest energiczny, wszystko działa sprawnie. Nie ma skarg na despotyzm, ogólnie nie było zarzutów pod adresem księży, badani podkreślali, że mają oni pozytywny stosunek do świeckich i że relacje są partnerskie.

Świeccy nie mają też wątpliwości, że rola księdza jest kluczowa, że to on ma nadzorować zebranie rady i nawet w sytuacjach, gdy świeccy prowadzą zebranie rady, to on podejmuje decyzje. Zaś blisko 62 proc. proboszczów pozytywnie ocenia działanie tego gremium, 9 negatywnie - co jest oceną ogólną ich pracy, zaś 3 proc. dlatego, że członkom brakuje kompetencji.

Czego dotyczą porady?

Co trzecia duszpasterska rada w roku 2012 doradzała w sprawach ekonomicznych; 26,6 proc. spraw dotyczyło problemów charytatywnych, blisko 25 proc. życia liturgicznego i sakramentalnego, najmniej (ponad 8 proc.) inicjatyw misyjnych. Co do działań - w tym samym roku blisko 26 proc. dotyczyły inwestycji, 22 proc. spraw duszpastersko-apostolskich, ponad 13 proc. - charytatywnych, ponad 12 proc. - administracyjnych, podobna liczba liturgicznych, ponad 11 proc. - gospodarczych.

Co sądzą parafianie?

Choć rada duszpasterska jest reprezentacją wspólnoty, a jej członkowie potrafią dostrzec jej problemy socjologiczne, czują się odpowiedzialni, identyfikują się z parafią, reszta wiernych interesuje się w niewielkim stopniu działaniem tego gremium. W większych parafiach radni nie są znani, sprawa zmienia się w zależności od liczebności wspólnoty. Ogólnie są oni postrzegani jako ogniwo

TPS – Duszpasterska rada parafialna

pośrednie pomiędzy proboszczem a wiernymi, którzy zwracają się w konkretnych sprawach do radnych.

Sposoby rekrutacji

Jak powoływani są członkowie? Aż w 72,5 proc. o składzie decyduje proboszcz, w 27,5 - proboszcz wraz z parafianami. Często wspólnoty, zbierające się przy kościele, same wyłaniają swoją reprezentację. To proboszcz wskazuje kandydatów i on też prosi o zgodę wpisania na listę wyborczą lub zatwierdzenia jako członka. Świeccy ze swej strony uważają, że ich reprezentanci powinni cieszyć się z dobrej opinii. Dostrzegają też, że najtrudniej jest zaangażować osoby, należące do średniego pokolenia.

Liczby

Średnio do rady należy 13-15 osób. Ilość członków zależy od wielkości parafii, gremia "zadaniowe" są zazwyczaj liczniejsze.

Badania wykazały, że w Polsce 26 proc. parafii wiejskich prowadzi stronę internetową, a 32 proc. ma adres mailowy. Różnica między nimi i miejskimi ośrodkami jest znaczna - w mieście 72 proc. parafii wykorzystuje stronę internetową do kontaktu z mieszkańcami. Podobnie jest z działalnością wydawniczą - na wsi prowadzi ją co piąta parafia, w mieście - co druga.

Wnioski - nie bać się parafian

Z ankiety wynika, że duszpasterskie rady parafialne są cenną pomocą w pracy proboszcza. Autorzy kierują apel do duchownych, by nie bali się rad parafialnych, gdyż model niemiecki, w którym laikat często przejmuje rządy we wspólnocie lokalnej, nam nie grozi - świeccy świadomi są hierarchiczności Kościoła i nie zamierzają zająć miejsce księży. Zaś istnienie takiego gremium, poza cennym wkładem w życie wspólnoty, ma jeszcze jedną zaletę - aktywizuje świeckich.